

**Szegedi Ítéltábla**  
**Bf.I.365/2019/15.**

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. október 2. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A kábítószer birtoklásának büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2019. április 11. napján kihirdetett **9.B.941/2018/53.** számú ítéletét **megváltoztatja** a következők szerint:

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.531/2018/1. és 4. tételszám alatt kezelt bűnjelek lefoglalását megszünteti és az 1. tételszám alatti márkajelzés neve feliratú dobozt megsemmisíteni, míg a 4. tételszám alatti cég neve feliratú menetjegyet az iratokhoz csatolni rendeli.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből az államnak **640.698,-** (hatszáznegyvenezer-hatszázkilencvennyolc) forintot köteles a vádlott megfizetni, míg **681.163,-** (hatszáznyolcvanegyezer-százhatvanhárom) forintot visel az állam.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2019. április 12. napjától 2019. október 2. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 322.545,- (háromszázhuszonkettőezer-ötszáznegyvenöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklásának büntetében [Btk. 178. § (1) bekezdés 5. fordulat, (2) bekezdés c) pont]. Ezért 7 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év ország neve területéről történő kiutasításra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyészség a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és hosszabb tartamú ország neve területéről történő kiutasítás, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fegyházban való megállapítása,

- vádlott neve vádlott felmentés,

- a vádlott védője elsődlegesen bizonyítottság hiányában felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.283/2018/47. számú átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen előadott perbeszédében a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás tartama eltúlzottan enyhe, az elsőfokú bíróság által számba vett enyhítő körülmények nem indokolják a középértékűtől történt lényeges eltérést. A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL törvény (Bv.tv.) 207-215. §-ai külön rendelkezéseket tartalmaznak a nem nemzetiségű állampolgárságú elítéltekre, ezért nincs indoka az enyhébb végrehajtási fokozat megállapításának sem. Az ügyészség az átiratában foglaltakat a nyilvános ülésen annyiban módosította, hogy a vádlott javára a fiatal felnőttkort és nem a büntetlen előéletet indítványozta enyhítő körülményként figyelembe venni. A védő fellebbezését alaptalannak tartotta és részletes észrevételt tett a védő írásban benyújtott fellebbezésének indoklására.

A védő fellebbezésének indoklásában - amelyet a nyilvános ülésen is fenntartott - elsődlegesen bizonyítottság hiánya okából védence felmentését kérte, másodlagosan a fellebbezése a kiszabott büntetés jelentős enyhítésére irányult.

Álláspontja szerint tanú 1 neve, tanú 2 neve, tanú 3 neve tanú k nyomozati vallomását ki kell rekeszteni a bizonyítékok közül, mert a tárgyaláson tett vallomásukból kiderült, hogy a nyomozati vallomásukkal ellentétben nem voltak közvetlen észlelői annak, hogy a vádlott tette be a kérdéses sportszatyrot az autóbusz csomagtartójába. A történetekről csak hallomás, szóbeszéd alapján szereztek tudomást. tanú 3 neve nyomozás során tett vallomását abból a szempontból is aggályosnak tartotta a védő, hogy e tanú kihallgatására a nyomozás során előbb nemzetiség 2 nyelven került sor, csak miután jelezte, hogy a nemzetiség 3 nyelvet jobban érti, váltottak át nemzetiség 3 tolmácsolásra. E tanú a tárgyaláson akként vallott, hogy a nyomozás során is elmondta, édesanyja gondoskodott a csomagok poggyásztérben való elhelyezéséről, de ezt a vallomásrészt a nyomozás jegyzőkönyve nem tartalmazza. A védő tanú 1 neve és tanú 2 neve buszsofőrök felelősségét is felvetette azzal, hogy az ő kötelességük lett volna induláskor az utas és a poggyászslista egybevetése. A védő vitatta a szagazonosítás eredményét is és hivatkozott arra, hogy sem az igazságügyi genetikai szakértői vélemény, sem az igazságügyi nyomszakértői vélemény nem tartalmazott terhelő adatokat a védencére. Sérelmezte, hogy a nyomozás során nem tettek eleget azon bizonyítási indítványainak, hogy egy harmadik szagazonosítást lefolytassanak, továbbá nem szereztek be a város neve buszpályaudvar kamerájának felvételét és az üggyel kapcsolatban kizárólag egy tanút, tanú 3 neve-ot hallgattak ki. Az ügyészség álláspontjával ellentétben úgy vélte, az elsőfokú bíróság nem indokolta meg kellően azt, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott, másokat pedig miért vetett el. Álláspontja szerint az eljárás során beszerzett bizonyítékok alapján nem lehet a védence bűnösségét kétséget kizáróan megállapítani. E körben kitért arra is, hogy nem lehet terhelő bizonyítékként értékelni a védence barátnőjével kapcsolatos üzenetét, továbbá azt sem, hogy korábban egy kábítószerrel kapcsolatba hozható személlyel együtt lépte át a határt.

Az enyhítés végett bejelentett fellebbezését arra alapította, hogy további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni azt, hogy védence hosszú ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, ezért az enyhítő szakasz alkalmazásával kérte az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését.

Az ügyészségnek a fegyház fokozat kiszabására irányuló fellebbezésével kapcsolatban rámutatott, hogy bár a Bv. törvény hivatkozott rendelkezései valóban külön rendelkezéseket tartalmaznak a nem magyar állampolgárságú elítéltekre vonatkozóan, azok a gyakorlatban - sokszor a büntetés-végrehajtási intézettől független okokból - nem valósulnak meg.

A vádlott - aki mindenben csatlakozott védőjéhez - az utolsó szó jogán is azt nyilatkozta, hogy ártatlan, egyebekben pedig azt részletezte, hogy a fogva tartása következtében a családja anyagi helyzete és pszichikai állapota jelentősen megromlott.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 590. § (10) bekezdésére is - a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes körűen felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság tanú 3 neve tanút ismételt kihallgatásakor szükségtelenül figyelmeztette újból a vallomástételével kapcsolatos jogaira és kötelességeire. A tanút először a 2019. január 24. napján tartott tárgyaláson hallgatta ki az elsőfokú bíróság (36. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 20. oldal), ekkor megtörténtek a perrendszerű figyelmeztetések. Ezért a 2019. április 11. napján tartott folytatólagos tárgyaláson (53. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) a Be. 176. § (1) bekezdésére figyelemmel szükségtelen volt a tanú újbóli figyelmeztetése.

Ez az eljárási szabálysértés azonban az ügy érdemi felülbírálatát nem érintette, ezért csupán annak megállapítására szorítkozott a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást megfelelően széles körben és terjedelemben folytatta le.

A bizonyítási eljárás sajátosságát és ezzel együtt nehézségét az okozta, hogy a nyomozás során kihallgatott tanúk tanú 1 neve, tanú 2 neve, tanú 3 neve a vallomásukat az ügy lényegét érintő körülmények tekintetében lényegesen megváltoztatták. Ahogy a védő is hivatkozott rá a fellebbezésében, ezek a tanúk a tárgyaláson nyomozati vallomásukkal ellentétben már azt vallották, hogy nem szemtanúi voltak az eseményeknek, hanem a történetekről pusztán hallomásból értesültek.

A védő ezirányú indítványával szemben azt állapította meg az ítélet tábla, hogy a vallomások részbeni megváltoztatása ellenére sem vált szükségessé a tanúk nyomozati vallomásának kirekesztése a bizonyítékok köréből. A vallomások megtételére az eljárási szabályok betartása mellett került sor. A nyomozati vallomásokban utóbb feltárt pontatlanságok okát az eljárás során már nem lehetett feltárni. Az elsőfokú bíróság azonban az in dubio pro reo elvének maradéktalan betartásával e három tanúnak a tárgyaláson tett vallomását fogadta el és értékelte bizonyítékként.

Épp az ellentmondó tanúvallomásokra figyelemmel vált szükségessé további tanú, tanú 3 neve anyjának, tanú 4 neve-nak a tanúkénti kihallgatása is. E tanú kihallgatására a Be. 164. § (1) és (2) bekezdésében írt rendelkezéseknek megfelelően került sor.

A szagazonosítással kapcsolatban tett védői kifogásra az ítélet tábla megjegyzi, hogy a nyomozó hatóság ezen eljárása mindenben megfelelt a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 54-56. §-ában írt rendelkezéseinek. Nem vitás, hogy a szagazonosítás eredménye önmagában még nem lett volna elegendő a vádlott bűnösségének a megállapításához.

Az elsőfokú bíróság azonban példaértékűen eleget tett a bizonyítékok értékelésére vonatkozó, a Be. 167. §-ában megfogalmazott követelményeknek.

Az előzőekben már utalt arra az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság tanú 2 neve, tanú 1 neve és tanú 3 neve tanúknak a tárgyaláson tett vallomását fogadta el bizonyítékként és e vallomásokból megállapított tényeket az ítélet 7. oldal utolsó előtti bekezdésében a felvett bizonyítás anyagával egybehangzóan rögzítette.

A további tanúk, így tanú 5 neve, tanú 6 neve, tanú 7 neve vallomása alapján a lefolytatott bizonyítás eredményével és a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával összhangban, tényként állapította meg azt is, hogy a poggyásztérben elhelyezett sporttáskával, annak feltalálásakor és azt követően, a vádlott már nem érintkezett.

Mindezen bizonyítékok mellett van annak jelentősége, hogy a kétszeri szagazonosítás során a sporttáska fogantyújáról vett szagmintát a szegedi eljárásban a szolgálati kutya öt indításból három, a székesfehérvári eljárásban öt indításból ötször a vádlottól levett szagmintával azonosította.

Az elsőfokú bíróság iratszerűen mutatott rá arra is, hogy az egyéb bizonyítékok is (a vádlott sms üzenete, a határregisztrációs adatok és az a tény, hogy szállást előzetesen nem foglalt és a visszautazásra sem váltott jegyet) a vádlott bűnösségét támasztották alá.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére. A másodfokú bíróság a felülbírálat során azt vizsgálja, hogy az elsőfokú bíróság által számba vett és értékelt bizonyítékok beszerzésére törvényesen került-e sor, a bizonyítékok alapján megállapított tények megfelelnek-e az iratokban rögzítetteknek, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre a logika szabályainak megfelelő következtetést vont-e le. Amennyiben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindezen követelményeknek megfelel, úgy a bizonyítékok a másodfokú eljárásban nem mérlegelhetők felül.

A felmentésre irányuló védelmi fellebbezéssel összefüggésben jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja szerinti felmentésre csak az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága és annak az előbb hivatkozott rendelkezés szerinti kiküszöbölése esetén kerülhet sor.

A konkrét ügyben azonban az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, ezért a bizonyítékok mérlegelését támadó, a vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem

vezethettek. A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítéletábra további enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlott hosszú ideje (több, mint 2 éve) áll büntetőeljárás hatálya alatt, mert gyanúsított kihallgatására 2017. augusztus 18. napján került sor [2/207.(II.10.) AB határozat, illetve 56. BK vélemény III/10. pont]. Ezen enyhítő körülmény súlya azonban nem jelentős, mert a bűncselekmény büntetési tétele igen magas, öttől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés. További enyhítő körülmény az alkalmoszerű elkövetés (56. BK vélemény III/7. pont). Az ítéletábra az 56. BK vélemény II/1. pontjában írtakra figyelemmel nem a vádlott büntetlen előéletét, hanem fiatal felnőttkorát tekintette enyhítő körülménynek.

A súlyosító körülményeket annyiban pontosította a másodfokú bíróság, hogy nem a hasonló jellegű cselekmények, hanem a kábítószer birtoklásával kapcsolatos cselekmények elszaporodottságát tekintette súlyosító körülménynek [Szegedi Törvényszék 2/2017. (IX.21.) kollégiumi állásfoglalása].

Az így helyesbített büntetés kiszabási körülmények mellett sem tartotta indokoltnak az ítéletábra sem a büntetés lényeges súlyosítását, sem annak lényeges enyhítését. Az előbb írt büntetési tételre figyelemmel a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték tíz év szabadságvesztés, amelytől az elsőfokú bíróság lényegesen eltért a vádlott javára és az általa kiszabott szabadságvesztés tartama inkább a büntetési tétel alsó határához közeli. Ennélfogva a kiszabott szabadságvesztés inkább enyhének, semmint eltúlzottnak tekinthető. Ebből következik, hogy az ítéletábra a további enyhítést, különösen az enyhítő szakasz alkalmazását, nem tartotta indokoltnak, mert az már a büntetést súlytalanná tenné és veszélyeztetné a büntetési célokat.

A Be. 605. § (2) bekezdése szerint, ha a másodfokú bíróság a tényállást nem egészítette ki, illetve nem helyesbítette, az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye.

A büntetés lényeges súlyosítását a másodfokú bíróság az elkövető személyi körülményeire tekintettel nem tartotta indokoltnak. A vádlott alkalmoszerűen, megdöntötlenül követte el a bűncselekményt. A törvénnyel első ízben összeütközésbe kerülő fiatal vádlott esetében a középértéket elérő vagy azt csaknem elérő szabadságvesztés már nem a büntetési célokat szolgálná, hanem azzal a veszéllyel járna, hogy a büntetés megtorló jellege dominálna, ami esetleg a büntetési célokkal ellentétes eredményhez vezetne a vádlott személyiségében.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kiutasítás tartamát is a bűncselekmény tárgyi súlyával arányosan állapította meg, ezért annak lényeges súlyosítását sem tartotta indokoltnak a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát eggyel enyhébb, fegyház fokozat helyett börtönben határozta meg. A hivatkozott rendelkezés szerint erre a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel nyílik törvényi lehetőség. A vádlott fiatal felnőtt, a bűncselekményt alkalmoszerűen követte el, ezért az ítéletábra álláspontja az, hogy figyelemmel a bűncselekmény jellegére (nem élet elleni vagy vagyon elleni erőszakos bűncselekmény), e törvényi rendelkezés az ugyanilyen bűncselekményt elkövető nemzetiség 1 állampolgár elkövető esetében is megfontolást igényel. Nem vitás, hogy a külföldi állampolgárságú, a nemzetiség 1 nyelvet nem beszélő vádlott

esetében, aki a szabadságvesztés büntetését távol a családjától kezdi meg, különösen indokolt e jogszabályon alapuló lehetőség vizsgálata. Nem osztotta az ítélőtábla az ügyészség azon álláspontját, hogy e rendelkezés alkalmazása azért sem indokolt, mert a Bv. tv. rendelkezései külön szabályokat tartalmaznak a külföldi állampolgárságú fogva tartottakra. Ezzel kapcsolatban az ítélőtábla a védő érveit fogadta el, miszerint e jogszabályi rendelkezések gyakorlati megvalósítása sokszor akadályba ütközik. Ily módon a másodfokú bíróság a végrehajtási fokozat súlyosítására irányuló ügyészségi fellebbezést is alaptalannak tartotta.

A törvényszék a járulékos kérdésekben is a törvénynek megfelelően határozott.

Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság két bűnjelről nem rendelkezett. Ezért az ítélőtábla a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.531/2018/1. és 4. tételszám alatt nyilvántartott bűnjelek lefoglalását is megszüntette a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján, és az 1. tételszám alatt nyilvántartott márkajelzés neve feliratú papírdobozt a Be. 320. § (2) bekezdése alapján megsemmisíteni, míg a 4. tételszám alatt nyilvántartott egy darab cég neve feliratú buszmenetjegyet a lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 11. § (6) bekezdésére figyelemmel az iratokhoz csatolni rendelte.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság pontatlanul állapította meg a vádlottat, illetve az államot terhelő bűnügyi költség összegét, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta, az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ügydöntő határozat meghozataláig előzetes fogva tartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú eljárásban a tolmácsolással és a hivatalos iratok lefordításával kapcsolatosan felmerült bűnügyi költséget a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam viseli.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2019. október 2.

Dr. Harangozó Attila sk.. Cserhádi Ágota sk.  
a tanács elnöke

előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.  
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.365/2019/15. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 9.B.941/2018/53. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. október 2.

Dr. Harangozó Attila sk.  
a tanács elnöke